

ZARZĄDZENIE

Dnia 20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Sędzia SN Ryszard Witkowski – w odpowiedzi na pisma M.R., skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in., stanowiące sygnalizację (art. 9 § 2 k.p.k.) wystąpienia podstawy do wznowienia z urzędu postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 21 stycznia 2011 r. sygn. akt II AKa 374/10,

z a r z ą d z i ł:

1. na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 21 stycznia 2011 r. sygn. akt II AKa 374/10;

2. zawiadomić skazanego, iż nie stwierdzono podstaw do wznowienia z urzędu postępowania w sprawie, o której mowa w pkt 1;

3. sprawę zakresić w repertorium KO.

UZASADNIENIE

Skazany M.R. pismami z 6 maja 2024 r. oraz 18 lipca 2024 r., wniósł o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 21 stycznia 2011 r. sygn. akt II AKa 374/10, wskazując, iż pomimo rezygnacji z obrońcy z wyboru w osobie adw. Z.Ś. i wyznaczenia mu w związku z tym obrońcy z urzędu adw. N.-Ł. z dniem 11 kwietnia 2011 r., w sprawie nadal reprezentował go obrońca z wyboru, który sporządzając apelację, nie skonsultował z nim jej treści, co naruszyło jego prawo do obrony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania z powodu uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., możliwe jest wyłącznie z urzędu (por. uchwała Sądu Najwyższego z 24 maja 2005 r. sygn. akt I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 5, poz. 48). Wobec tego, złożone przez skazanego pisma należało potraktować jako inicjatywę opartą o treść art. 9 § 2 k.p.k.

Sygnalizacja ta nie może doprowadzić do wszczęcia i przeprowadzenia postępowania wznowieniowego. Kwestia ta była już bowiem przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, który rozpoznawał wniosek o wznowienie powyżej wskazanego postępowania karnego – we wniosku tym obrońca skazanego sygnalizował także Sądowi Najwyższemu okoliczność związaną z naruszeniem prawa do obrony. Pisma sygnalizacyjne zatem w warstwie merytorycznej stanowiły powtórzenie wniosku jego obrońcy o wznowienie, który w aspekcie zaistnienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. rozpoznany został negatywnie. Postanowieniem Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2024 r. sygn. akt I KO 53/23, stwierdzono bowiem **brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu wobec niezaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych**. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, iż *„nie można mówić o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Jak słusznie zauważono w praktyce orzeczniczej, stwierdzany w aktach sprawy brak pełnomocnictwa do obrony nie jest równoznaczny z brakiem faktycznego umocowania do takiej obrony (postanowienie SN z dnia 10 października 2012 r., V KK 33/12, LEX nr 1228631). W orzecnictwie Sądu Najwyższego trafnie wskazuje się, że brak wywiązania się przez obrońcę z zobowiązania do dostarczenia pełnomocnictwa substytucyjnego nie świadczy o tym, iż podczas rozprawy apelacyjnej czynności obrończe prowadzone były w sposób niewłaściwy, zwłaszcza, że tego rodzaju zastrzeżeń nikt nie zgłaszał, nawet doprowadzony na rozprawę skazany (por. postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2006 r., V KO 64/05, OSNwSK 2006, nr 1, poz. 197). Nadmienić przy tym trzeba, że katalog bezwzględnych powodów odwoławczych jest – co trzeba podkreślić – wyczerpujący i nie podlega interpretacji rozszerzającej z uwagi na wyjątkowy charakter zawartych w nim uchybień. Tym samym okoliczność przewidziana w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. rozumiana musi być ściśle, jako brak*

posiadania przez oskarżonego obrońcy, nie zaś rozszerzająco, jak próbuje to przeforsować wnioskujący, negując w istocie nie brak realnej, materialnej obrony, a formalny brak ku temu pisemnego pełnomocnictwa. Opisana powyżej analiza procesowej działalności adw. Z.Ś., przy jednoznacznej jej akceptacji przez również aktywnie uczestniczącego w postępowaniu skazanego nakazuje stwierdzić, iż bezwzględna przyczyna odwoławcza o jakiej nowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. nie zaistniała". Takie stwierdzenie w sytuacji skierowania ponownego żądania o wznowienie tego samego postępowania, opartego o tę samą podstawę wadliwości wyroku, determinuje wynik jego rozpoznania. Jako że okoliczności, na które wskazał skazany w pismach sygnalizujących były już przedmiotem oceny i wypowiedzi w zakończonym postępowaniu wznowieniowym, kwestia wystąpienia w sprawie przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. została z urzędu zbadana i definitywnie rozstrzygnięta (zob. postanowienie SN z 7 grudnia 2023 r. sygn. akt IV KO 127/22). W konsekwencji wszczęcie w chwili obecnej z urzędu postępowania wznowieniowego jest niemożliwe. Nadmienić tylko można, że byłoby ono i tak niecelowe, gdyż pogląd przedstawiony w postanowieniu z 17 stycznia 2024 r., z powodów tam wskazanych, jest w pełni prawidłowy.

Ubocznie należy zaznaczyć, że skazany powinien mieć świadomość tego, że składanie kolejnych pism z powołaniem się na tę samą okoliczność będzie skutkowało wydawaniem w przyszłości **zarządzeń o pozostawieniu pisma w aktach sprawy bez podejmowania dalszych czynności**, a z uwagi na powody wskazane w niniejszym uzasadnieniu i treść art. 99 § 2 k.p.k. mogą one nie zawierać uzasadnienia. Dlatego na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. zarządzono, jak na wstępie.

Na niniejsze zarządzenie zażalenie nie przysługuje.

[WB]

r.g.

